

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 31.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 28. Decbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Et Julebillede.

Tegnet af Telse.

Eline Holm havde været et stadse-
ligt Pigebarn i sine Velmagts-
dage, og den Gang havde det
heller ikke manglet paa Friere;
men da hun havde lært mere end de fleste
unge Piger, takke være en fornuftig Moder,
saa vidste hun fuldtud Besked med Ægte-
skabet og de Fordringer, det stillede til
Kvinden, og hun kunde derfor aldrig tænke
sig at give en Mand sin Favn uden sam-
tidig at give ham sit Hjærte. Følgen deraf
var, at hun blev tyve Aar, før hun, der
tillige var en koldblodig og rolig Natur,
føjte Blodet banke i sine Pulse ved Synet
af en ung Mand.

Da skete det, at hun blev forelsket,
forlovet og — skulde have været gift.

Dagen før Vielsen blev hendes Fader,
der var Prokurator i en Provinsby, ramt af
et Hjærteslag, der dræbte ham paa Stedet.

Selvfølgelig blev Brylluppet opsat. Ved
Opgørelsen af Boet viste det sig, der var
en Underbalance af mange Tusender, i Ste-
det for, som al Verden havde troet, at der
skulde være Formue.

Og det gik nu, som det saa ofte gaar
i Verden, den unge Mand trak sig tilbage
fra den fattige Enkes smukke, men fattige
Datter. Han vilde nok gifte sig med en rig
Pige, ikke med en Tiggerske.

Enken og hendes Datter drog til Kø-
benhavn, dette Tilflugtssted, hvor saa mange
Ulykkelige forsvinder i Strømmen. Nogle
rige Slægtninge gav den stakkels Kone en
aarlige Sum, lige stor nok til at betale Hus-
lejen med, og for Resten maatte de se til
at hjælpe sig selv.

Slaget havde først bøjet den unge Pige
saa dybt under sig, at hun følte sig som
knust, men hendes unge, spenstige og kraf-
tige Natur rettede sig lidt efter lidt, kun en vis
Bitterhed blev tilbage i Sindet — Bitterhed
imod ham, hun havde elsket, men ogsaa
mod alle de andre, der i Lykkens Dage
kaldte sig Venner, og ikke mindst mod de
rige Slægtninge, der tilkastede Moderen en
uselig Brødkrumme, men ikke kendtes ved
hende, ikke tog hende til deres Bord. Og
hun vilde arbejde, arbejde for sig selv og
for sin Moder.

Men det var vanskeligere, end hun no-
gen Sinde havde tænkt sig det.

Hun kunde lidt af alt, som de fleste
unge Piger, der har gaaet i en god Skole,
men grundigt kunde hun intet. Dertil kom
en vis Ubæhændighed i den Kunst at under-
ordne sig andres Meninger, og Følgen blev
den, at de faa Elever, hun havde faaet, dem
mistede hun atter, fordi hun overfor deres
Forældre optraadte paa en altfor selvstændig
Maade.

Moderen havde faaet sit Knæk en Gang
for alle. Af Skræk over Mandens Død var
hun bleven lam i Underkroppen og var
hjælpeløs som et lille Barn, stakkels Eline
maatte fortjene Brødet til dem begge.

En Færdighed ejede den unge Pige dog, og
det var at sy kunstfærdigt, hvidt Broderi. Ved
et rent Tilfælde fik hun Arbejde for et af
Hovedstadens største Magasiner i Mode- og
Udstyrsartikler, og her lod det omsider til,
at hun blev paaskønnet. Ved anstrængt
Flid lykkedes det hende at holde Nød og
Fattigdom ude og berede den stakkels lamme,
halvt aandssvage Moder, mangen lille barnlig
Glæde. Men Øjnene led under det fine Ar-
bejde, og i det før saa glatte og runde An-
sigt havde nu Kummeren, denne Hjærkets Ve,

der fortærede hele hendes Ungdom, gravet
dybe Furer.

Der er gaaet fem Aar.

Elise var nylig fyldt de femogtyve; men
den høje, magre Skikkelse med det noget
indsunkne Bryst, det blanke, sorte Haar,
graaoprængt i Tindingen, de naalfine Furer
om den alvorlige Mund og de anstrængte
Øjne lignede ikke den muntre, livsglade
Eline, om hvem de unge Mænd en Gang
sværmede som Fluier. Livet havde ikke
budt hende »Vin i dybe Skaaler« eller maaske
havde hun ikke forstaaet at gribe til og nyde
Livsglædens berusende Drik. Hun er ble-
ven gammel før Tiden, og dog er hun endnu
smuk, til Tider, naar Blikket bliver lyst og
mildt, idet det vandrer fra den fine Krave,
hun broderer, til den syge Moder med det
elskelige Barneansigt.

Skumringen falder paa. De dybe Skyg-
ger sniger sig ind ad det smalle Vindue
og lægger sig over Moder og Datter, over
det lille, hyggelige Værelse, med de Rester
af fordums Velstand, der reddedes fra det
store Skibbrud.

»Hvil nu dine Øjne, kære Barn, husk
paa, i Morgen er der atter en Dag,« lød en
skælvende Røst fra Dybet af en Lænestol,
der stod i Nærheden af Kakkellovnen, og
hvori den syge Moder hvilede med et Strikke-
tøj i sine famlende Hænder.

»Ja, nu holder jeg strax op, lille Mo'r,
jeg mangler den sidste Tunge, saa kan jeg
i Morgen bringe alle Kraverne ind paa
Magasinet og faa en ny Ladning Arbejde
med hjem til Helligdagene.«

»Herregud, Barn, skal Du arbejde i de
velsignede Helligdage?«

»Bare en lille Smule. Hvordan tror
Du ellers jeg skulde faa Tiden til at gaa,
Du forvænte lille Mo'er? Du mente maaske